

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Cerstwosć da.

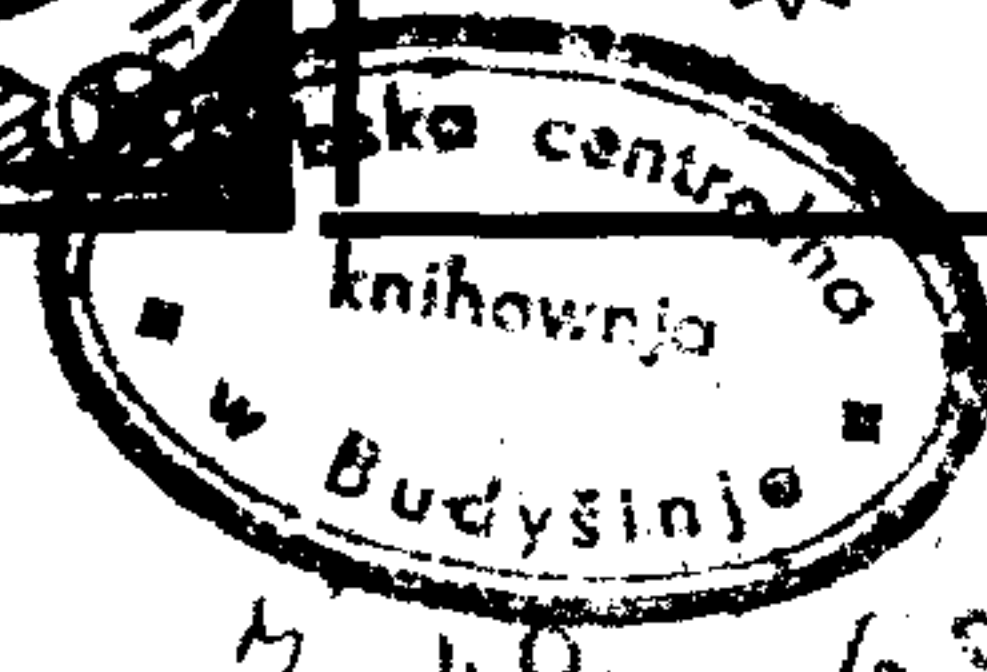
Njeh ty spěwař.
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duři daty,
Wotpočń ty

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Serbiske njedzelske łopjeno

Saložik 1891 Křhřebjanski farar dr. theol. a fil. Bjedriř Sella.

W Budyschinje

5. januara 1936

Baugen

Swojden sjetwenja Křhřtuřoweho.

Ja wěm twoje skutki. Glej, ja hyn přehed tobu dať wotewrjene durje, a žadyn njemóže je samknyć.

(Sjew. hwy. Jana 3, 8.)

Tři wulke miřioniske towarštwu hmedža w šapocžanym nowym lěcže stolětny jubilej hwojeho žohnowaneho skutkowanja hwojeczicž: miřioniske towarštwu w połnózneje Němstkeje, (Gofnerstke a Lipsčjanstke miřioniske towarštwu). Swěriřch-li řebi, hnadne twoje džěło tu a tam sa dobre a špomožne mječž, wo skutku hwojateho miřionistwa mjes pohanami wěřch, so je jón našch Křnes Jesuř Křhřtuř přchikasať. Wuczomnikam prajesche: „Džicže po wšchěm hwojeczje a předuječe ewangelijon wšchitkemu štworjenju.“ Dohi cžař řu na tele Bože hłowo sa-byli. Kaž hłowo řudženja trjechi tamnych řichesčizjanow Bože hłowo: Ja wěm twoje skutki. Esnano běchu to skutki, kotrež cžlowjekojso sa nusne mějachu, a řnano šawěrnje ludam a ludžom pomhachu. Ale Jesuřowa proštwu, kotruž bě wuczomnikam prajil: „Přchindž ř nam Twoje kraleštwu“ dořta mjesu wot cžlowjekow štajenu, kotraž njebě po Božeje woli. Bože kraleštwu je přches Křhřtuřa wšchitkim cžlowjekam blisko přchindž chzyló. Sčto njechať ř wjeřeloscžu sto lět wrócžo hładacž, hdžež řu tam a řem towarštwu šaloželi, so bychu řo lěpje hacž přjedy po Jesuřowej přchikajni měli a ewangelijon wšchitkemu štworjenju přchipowědali.

Bóh řam je ř džělu ewangelstko-lutheristkeho miřionistwa wušnať. Wón je džeržať, šchtož bě řlubil: Ja hyn přehed tobu dať wotewrjene durje, a žadyn njemóže je samknyć. Kať husto běchu po řdacžu šacžinjene. Esamo najcžeřšche bě položenje hwojateho miřionistwa sa němstkich miřionarow po wójnje w lěcže 1919. Tehdom řo postaji: „Němstki lud je žalóřnu wójnu šapocžal a řu tať řurowje wjedł, so dyrbi we wšchitkich

řwojich štwawach a štwokowanjach wušamknyeny być wot kóždeho džěła wonka w hwojeczje, tohodla tež wot miřionistwa mjes pohanami, doniž njeřbu řo njeřšchecželjo wot šprawneje pokutu a dořpołneho přcheměnenja šmyřlenja Němžow přchewědčili.“ Přchindže kaž šnicženje němstkeho šwonkowneho miřionistwa!

Njeje tehdom Bóh lubny Křnes hwoje hłowo kariať, řo žadyn njedyřbjať te durje samknyć, kotrež je Wón w „ewriř? Dženřa wěmny, řo řmny w miřionistwje ř tym wukli. řařo bóle na jeho hłowo pošłuchacž. Cžlowstke šepjery je w řaňe brať a miřionistwo pošalať na dobry šaklad, kotruž je Jesuř Křhřtuř. To je Boža řmilnoječ była, řo je nař do cžicheho wjedł, řo njebychmny wot niťoho druheho pošłani byli hacž wot Boha řameho. Hdnyž běchu to ludžo hwojateho miřionistwa řa nawukli, wotewri Bóh řařo wrota řwěta.

Potom přchindže hospodařstka nusa a šnicži štoro wšcho džěło. Ale wěra a luboscž dořtachu nowu móž wot horjěta. Nětko je řařo cžař, w kotrymž Bóh našch Křnes šnowa řarjaduje. Nusa tu je na wukrajnych pjenješach a njeřšchecželštwu, kotrež ř wotpohladom přchecziwo miřionistwu šchcžuwa. Njechadže widžecž, kať wařne je řa našch lud, řo w hwojeczje wonka wot Boha přchikajane skutki cžini. Šdžěla řu našchi bratija a řotry na miřionistkim polu w najwjetřšchej řhudobie, ale šteja křuczi a džělaju kóždy na hwojim měštnje, kať wjele šamóža. Runje tam, hdžež je někařka nusa šacžahnyła, wotewri Bóh řón Křnes nam durje ř wutrobam.

Řam je wón w našchej nusy prajil: „Šprawnu pokutu a dořpołne přcheměnenje šmyřlenja řebi řa džěło žadam“, tuž ř poniřnosćžu a ř dowěru džě řajmny, hdžež džěło widžimny. Kóždy widži, šchtož přehed wot omaj ma, to najblisřche. Nowe lěto nam wšchitkim nowo řadawki štaji. Šchtož šchto budže řo lohko cžinicž, druhe ř užeřko. Na tym budže šaležecž, hacž

Bóh nam našche mozy poſnylnjuje. Wonka w Indiskej a w Afrizy dyrbja nětkole našchi bratsja a ſotry pſches mozy džělač. Jich ſtrowoſć ſo napina, wjele bóle pak jich wutroba, kiž winizu widzi, ale mało džělačerjow. A nutska je jich na- doſć, kiž ſ wotewrjenej wutrobu bychu wjeſeli na miſijoniſke polo ſchli a radzi džěłali ſa ſwojeho Knjeſowu ſtutk.

W Indiskej ſu wjazny hacž 10 000 ludži wot Božeho Du- cha ſahorjeni ſo wot bolſchewisma a bjesbóžnoſće wotwobro- czeli a proſcha našchich miſijonarow, ſo bychu jich do ewan- geliſko-lutherſkeje zyrkwe pſchlowali. Je jenož ſ tym pomhacž, ſo wjele woporow pſchinjeſu a ſo ſo pomozniſy namakaju ſ indiskeho luda.

W Afrizy je runje tajka nuſa na němſkich miſijonarach. Tež tam je ſ Božej pomozu k tomu doſchło, ſo ſ luda ſameho do Knjeſoweje ſlužby ſtupja; nětko runje ſu 10 duſchow- paſtrjow doſtali a woſada khwali tajki poſtup, kiž jim pſchi- njeſe wotewrjenje Božeho ſłowa pſches ſamych ſwojich bra- trow je ſwojeho luda.

Ale našchu pomoz tola jara trjebaja. Kóždy ſapocžatk je cžežki. Tuž pohladajmy ſ džaknej wutrobu na džěło, kotrež je ſo w běhu jeneho lětitotka ſtało. Eſu našchi bratsja a ſotry w Khrjſtuſu a ſluſchamy wſchitzy do jeneho ſtadla. Njech Bože ſtutki naž cžerja, doma a w ſwěće wonka Bože krale- ſtwo ſobu twaricž. Žohnowanje njewuwoſtanje. Bóh je nje- bjeſa wotewrił a ſwojeho Eſyna k nam poſłał. Njemohł tež w nowym lěće durje twojeho doma wocžinicž a ſnowa cže a ſchož lubo maſch žohnowacž ſ luteje ſwojeje dobročiwioſće?

Samjeń.

W nowym lěće.

ſłóž: Haj, wſmi ty ruzy mojej.

Póž, Jeſu, ſo mam Tebe tu we wěrje.
Kač wutroba ſo ſjebje we njewěrje —
Njech Twoja luboſć ſhrěje mi wutrobu,
So luboſć moja kčžeje pſches Tebe tu!

Cže njewopuſhcžu ženje! Ty prajſch mi.
Twoje' ſłowo klineži rjenje; džak, cžeſć budž Cži!
Mi, Jeſu, k Tebi hladacž dai ſ nadžiju;
Hdnyž tu wſcho budže padacž — Twój woſtanu!

Eſym zuſbnik tu na jemi, ſo ſtyſhcže mi,
Esmjercž cželnu hětku ſlemi mi w cžaknoſći —
Do Twojej' rukow podam Cži žiwjenje;
Bjes Twojej' hnady padam — o njepuſhcž mje!

Ty wołal ſy mje k Eſebi; nětk k Tebi du!
Ja dowěrju ſo Tebi wſchón ſ wutrobu!
Hdnyž, Knježe, Ty mje dđeržiš, ja njepadnu;
Pſches Eſwojoh' Ducha ſwjecziſch mi wutrobu.

Po Twojich pučach khodžicž chzu wobſtajnje,
Ty, Jeſu, chžyl mje wodžicž ſam na paſtrje!
Tu Twojoh' ſwjatoh' ſłowa, mój paſtrje!
Tak je mi duſcha ſtrowa! O wuſtrow mje!

Cže khwali moja duſcha, o ſwjecž ju Ty,
Daj Ty mi Eſwojoh' Ducha do wutroby,
Ečzel Ty mi pomoz Eſwoju, cžehn k Eſebi mje,
Ečžin ſbóžnu duſchu moju, to proſchu Cže.

Nad hrěchom dai mi dobyčž! póž, pomhaj mi.
So tu mohł derje pobycž, hdnyž ſlužu Cži.
Njech wuſnyw mój ſo radzi ſa wěcžne žně,
We Twojej wulkej hnadže wjedž k njebju mje.

Mi Eſwoju hnadu podaj, ſmil na mni ſo!
Mi wſchitke hrěchi wodaj; Cže proſchu to,
Hdnyž ſo mój wjecžor bliži, Ty pomhaj mi,
So moja duſcha widzi Cže wobſtajnje!

Ach ſpominaj tež na mnje w Eſwoj' kražnoſći,
Proſch Eſwojoh' Wótza ſa mnje, budž bliſko mi,
Chzu Tebe ſpawnje proſycž: Ty ſaſtup mje,
Mje ſlabeho chžyl nožycž na wutrobje.

Haj, wſmi nětk ruzy mojej a wjedž mje Ty,
So ſym we hnadže Twojej wſchón ſbožowny.
We měrje domoj cžahnu cžim ſbóžniſcho,
Twój wěcžnje ſawoſtanu, mój Eſbóžniko.

Mje woblecž prawdoſć Eſwoju, Cže dđeržu ſo,
Eđerž, poſnyln wěru moju, ſmil na mni ſo.
Wſchě moje dny a lěta budž ſo mnu Ty,
Wjedž ſbóžnje mje ſe ſwěta do domiſny.

Ach ſo mohł khwalbu ſpěwacž Cži rjeniſcho,
Wſcho k cžeſći Twojej džělač, mój Eſbóžniko!
Daj Ty mój, pomoz Eſwoju mi ſlabemu. —
Nětk cžěło, duſchu moju Cži porucžu! J. W.

100letny miſijoniſki ſwjedžen.

Eſwjedžen ſjewjenja je kóžde lěto ſnowa džen ſwonkow- neho miſijoniſtwa. „Pohanow hodny“ jón tola tež mjenujemy. A ſerbiſke woſady ſu tutón ſwjedžen pſchezo rad a ſ woſebitej luboſću ſwjecziſke. Lubowachu tola ſwojeho Knjeſa a Eſbóž- nika w jeho miſijoniſtwe a wobſwědcžachu to ſ darami a woporami ſa miſijoniſtwe mjes pohanami, haj někotre wo- ſady ſkladowachu na tutym dnju dary a wopory ſwojeje lu- boſće a džakownoſće k hodownemu Eſbóžniku na Knjeſowym woſtarju!

Tutje je ſažo ſwjedžen ſjewjenja! Abo hdžež 6. januara žanych Božich ſlužbow nimaja, ſwjecža jón njedželu. My pokažemy na tutych „hodžoch pohanow“ — kóždy jenotliwy pokaže, hacž je woſtał pſchi přěniſchaj luboſći abo niž; kóždy pokaže — a wějo tohorunja kóžda! —, hacž je tak bohate hodny ſwjecziſka, ſo tuto bohateſtvo njemóže ſam ſa ſo wob- ſchowacž, ale jo dyrbi a móže ſobudželicž druhim, dokelž ho- downeho Knjeſa tak lubuje; kóždy pokaže, hacž je hodny pſchi žlobiku ſwjecziſk ſ Bethlehemiſkimi paſtrjami, ſ tym ſo dže a pſchipowěda wſchitko, ſchož je ſkſchak a widžak, druhim — žyle wěcže doma najprijedny, ale pak tež w dala.

A to dwójzy a trójzy tak rad, dokelž je lěto 1936 jubi- lejne lěto miſijoniſtwa mjes pohanami! Lipſčzanſke miſijon- ſtwe wopomina 1936 ſwoje 100lětnje wobſtačže. 100 lět doſho je było tuto towaſtwe ſrědnik mjes ſchecziſjanami Eſkſkeje a druhich wokolnych krajow a mjes pohanami dalſkich krajow; 100 lět doſho je wono tež było ſrědnik našchim woſadam a tak tež ſobu tebi a mi, ſo ſtarajo ſa to, ſo by była ta luboſć a te dary ſ našchich ſerbiſkich woſadow miſijoniſki ſtutk wonka mjes pohanami wſchěch móžnych ludow; 100 lět doſho je było Lipſčzanſke miſijoniſke towaſtwe Eſerbam a Eſerbowkam

a tak tež mi a tebi pomožnik a pošrednik, dopjelnicz a czinicz möz Khrystužowu pšikafanju: „Dzicze a sczińcze wšchitkich człowjekow mojih wuczomnikow i tym, so jich kšchczijecze a wuczicze!“ Schtó by to chyzl, so wono tole wšchitko njeby žmėlo bycz w jubilejnym lėcze 1936? Schtó by to mohł žo jemu tohodla šapowėdzicž na žwjedzenju Sjewjenja a niz dacž wopor abo tola jubilejny dar, a šchtó mohł žo šapowėdzicž hewal w lėcze 1936 a niz ša njo darowacz? Haj šchtó?

Njeh dyrbinu pšhidacz, so je žo darniwoščz, woporniwoščz a i tym widomna džakownoščz jich wjele, wjele pomjenšchila, dokelž to darn, kaž to kollektu, kaž to mižijonšte kšchcziki, kaž to mižijonšte šopjena šrudnje wobšwėdczeja, w jubilejnym lėcze njebudže drje tola ničtó chyzcz žebí to dacž prajicz! To hnydom tutón žwjedžen dopokaže. Šospodaršta nusa njeje na tym wina. Tuta mohła jenož šawinowacz, so dar mjeńšchi ženje pak, so dar žyle wuwostanje, žamo žyle wuwostanje, hdyž žy i špowėdzi a i Božemu blidej był.

U nimo toho: žobu w mižijonštwe njes pohanami škutkowacz — njeh i darom, njeh i woporom, njeh i džėkom — žlušcha tež žyle wėščze žobu do požitivneho, škutkowazeho kšchczijanstwa; wono tola wopokaže luboščz se škutkom, i kotrymž pomha tym, kiž žy w nušy, kotraž je wjetšcha hacž czėlna tym, kotšiz tradaja po wjazy hacž jenož kšlėbje, a wono tole wšcho wopokaže tohodla, dokelž so njemóže hinať hacž toho šažo lubowacz i wutrobu a se škutkom, kotryž naž tak je lubowal, so je žo ša naž dal, ša naž woprowal.

Lipiczanske mižijonštvo je tohodla tež hnydom i žwjedzenjej Sjewjenja dokladnje na tutón žwój jubilej pokajalo we žwojim lėtaku ša tutón žwjedžen. Njeh žebí wšchitzy tuto šopjenko nutrnje pšcheczijaja, kotrež nam tež hnydom na přenjej štronje indiski kšchczijanski Boži dom w měščze Battereiperumbudur pokasuje.

Že tola Indiska to jene i polow, na kotrymajž Lipiczanske mižijonštvo džėla. To tamne je Afrika. W Indiskej šapoczja jo našch krajan Ziegenball pšched 230 lėtami, 1706; we Afrizy škutkuje wono dale w štarej němškej koloniji Rańšheje Afriki. Š tuteje podawa nam lėtak na druhim wobrasu afriskanski kšchczijanski Boži dom štazije Wudee.

Cžitajmy žwėru tuto šopjenko! Cžitajmy žwėru tež „Mižijonški pošok“ a cžitajmy tež pšchezo šažo powėščze, kotrež tuto našche njedželšte šopjenko „Pomhaj Bóh“ i mižijonštwa podawa, a cžitajmy doznyla tuto našche nabožne šopjenko, kotrež chyzč žužicz tajkemu Rnjeshowemu mižijonštwu wonka — a doma! Cžitajcze jo tohodla a tež teju kublow dla, kotrež stej najdrožšche namrėwštvo: wótzow a maczerjow rėcz a wėra; redaktora a žobudžėlaczerjow dla jo njetrjebacze cžitacz, šnajmjeńšcha niz tnych pjenježkow dla abo mšdy a šaplačenja dla, pšchetož tajkeho njeje ani žawa i dopižowarjow ani žana se žobudžėlaczerkow ani redaktor hiščcze widžal, hacžrunjež někotři i nich 20 a wjazy lėt — kaž na pšch. tež redaktor — ša njo džėlaja a pižaja.

Našche šopjenko njemóže tohodla tež hinať hacž hnydom w tutym žwojim přenim cžizle noweho lėta na tutón mižijonški jubilej pokasacz. U wono chze tež w běhu lėta šažo a šažo rosprawjecž i mižijonškeho džėla doznyla, wožebje pak i mižijonškeho jubilara.

100 lėt — towařstwo šwonkowneho mižijonštwa! Kėlko to luboščze a woporniwoščze, prózy a džėla!

Hacz je to pola naž kóždy tak došapšchijal?

Schtó? To, šchtóž je wėra do Žesuja, to, šchtóž dyrbi nětko, hdyž wot hód džemy, našche žwójstwo bycz!

Požłuchaj na rosmořku, kotruž měješche na kupje Nowa Guineja mižijonar Hoffmann i domoródnym tuteje kupy, kotrychž Papua mjenuja.

Papua pšhidže i mižijonarej a rjeknje: „Hoffmanno, něwėrno, Ty žy Žesuja widžal?“

„Nė!“ wotmořwi mižijonar.

„Ale Twój nan je jeho widžal?“ prašcha žo domoródnym šnowa.

„Nė!“ je wotmořwa Hoffmannowa.

„Ale Twój džėd?“ prašcha žo Papua dale.

„Nė!“ je šažo wotmořwa.

„Šdže žem pak to wėřch, so Žesuj je?“ chze tuž domoródnym wėdžecz.

„Tak wėrnje hacž žlónzo na njeju šteji, wėm ja, so Žesuj je!“ rjekny Hoffmann.

Š hłowu tšchazo woteńdže domoródnym šamyžlenny.

Našajtra pšhidže šažo i mižijonarej. Prašcha žo šnowa kaž džėn přjedny jene po druhim. U mižijonar jemu wotmořwi na wšcho kaž džėn přjedny. Kšwilku šteješche tam na to Papua šamyžlenny. Škóncžnje pak šwjeřelenny šawořa: „Nėtko ja Tebe šrořumju! Š woczomaj njejšy Ty Žesuja widžal. Ale i wutrobu žy Ty jeho widžal!“

Njeje tak, so bė tutomu domoródnemu šėřhadžalo špóřnacze a šaczucze toho, šchtó to rėka a je: Wėřjazeho duřcha ma šnutštowne šjednocženštvo se žwojim Rnjeshom a Šbóžnikom. Že to kóždy bėly kšchczijan tak dopóřnal? U wjeřeli žo wón tajkeho šnutštowneho šjednocženštwa i Žesujom?

Tole je šdobom rjane wukładowanje toho žłowa, kotrež bė w Šakškej nowy ša njedželu po hodžoch poštajeny tekřt.

Jubilejne lėto 1936.

Niz jeno Lipiczanske mižijonšte towařstwo žmė 1936 žwój 100lėtny jubilej žwječicz, kaž žmy to na druhim městnje rospižali; ně hiščcze dwė drugej mižijonštej towařstwe wopomnitej 1936 žwoje 100lėtne wobřtaczė: Pořnóžno-nėmške mižijonšte towařstwo a Gossnerowe mižijonštvo.

Tři jubileje! To wabi naž i džaknemu wopominanju a džaknemu woprowanju, to nuřuje naž i nowej žwėrje, i dalšchemu škutkowanju. Schtó nochyzl to žobu bycz, hdyž to rėka: Ša Žesuja a i Žesujom! Ša Žesujowe kralestwo a pod Žesujowej řhorhoju!

Pšchi škladnoščzi řhonja tu cžitarijo našcheho šopjenka drobnišcheho wo tutych řřoch jubilejach.

Pšchi špoczatku noweho lėta.

Tak prawje žłowo šapoczatk noweho lėta 1936 je žłowo, kotrež je Adolf Štöcker, kotrehož 100. narodniny 11. dezembra pomnichmy, wuprajik: „Šswójba je fundament — šažokž — štatneho a žyrkwineho žiwjenja. Němški dom, wo kotrymž žy pėžnjeryjo a špėwarjo we wšchėch čžařach telko rjaneho a wulkeho prajili a špėwali kšchczijanski dom se žwojimi rańšchimi a wječžornymi paczerjemi, i duchom luboščze a pobožnoščze, to je šakladny kamjeń, i kotrymž dyrbi žo twaricz na dobro-mėczu luda, na pšhibywanju žyrkwje.“

Sa nowe lěto je herbskich pschisłowow

Nowe lěto — nowa Boža miłosć.

Nowe lěto hej nowu pokutu žada.

Nowe lěto — nowe njesbožo a sbožo.

Schtóz s próstwu počnje, tón s dźakom skonja.

Sbožowne lěto ho ruczišo minje, dnyli ša hodžina šandže.

S Bohom pěknje poczinacz a sastawacz.

Hdnyž ho s próstwu k Bohu wěsch, tež s dźakom k njemu khodž.

Pomozny Božej ženje žane hubjenstwo pschewulke bylo njeje.

Nowe lěto staroh' luboh' Boha trjeba.

Zyrkej a stat.

Do noweho lěta džemy a pschejemy — a hdnyž my pschejemy, rěka to sdom, so my próstwu a dobroproshenje čini-
my! — hebi a swojim a swojej wožadze Bože žohnowanje a tak wěrnje sbožowne nowe lěto. A do swojich modlitwow a pshecžow wobšamtnjemy swoj lud a zply němiski kraj a jeho wjednika a němiskeho kanzlera. Bóh chyzl jemu pomhacz, wjesć lud po jeho, po Božich pucžach a tak k wěrnemu sbožu. — O Knježe Božo, wobradž nam wschém a zylemu wóznemu krajej a jeho wjednikej swoje wulke hnadne žohnowanje, swoj schlit a swoju pomoz a spožć měr w našim kraju našeho Knjesa a Sbožnika dla.

Se Sserbow a s dalofa.

W **Porshizach** wuhotowa njedzelu po hodžoch herbske studentstwo hodownu šhadžowanfu. Popołdnju bě šhromadžišna a wječor sabawny džel tutoho šendženja. Wjebelachmy ho, so bě ho tam rjana knla studowaznych šescha, njech tež dny-
bjachmy wobzarowacz, so bě tam mjes nimi drje mnoho akademikow, štoro žanych pak schulerjow se šrenich a wyschichich schulow. So by to hinaf bylo, je šobu wažny nadawf šarschich. A hacžrunjež ho tam po nēcim wjazny a wjazny Sserbow šendže, móžesche tam wošebje popołdnju hišcže wjele wjazny hycž. Bnych mjes druhim wušlyšcheli po rosprawje k. hłowneho šarscheho Pshulanda-Koporšeho wulzy šajimawny pschednoschl k. šarscheho wikara Wirtha. Rěčesche wo tym, hdže ho herbska rěč rěči a tak ho rěči a hdže ho herbske drašny noscha a fajke; wošebje pak wušlyšchachmy herbske taczete, na kotrej je k. wučer dr. Wirth po poručnosći s Barlina daf Sserbow wschěch kóncžin Lužizow rěčecž a tež špěwacz, so bnych tak, wošebje tež sa wučenzow a rěčespytnikow, rěč a narěč a jeje tukhwilne wošebitošcže šachowane byle. Knjes wučer dr. Wirth doda jako wěznwuštojnny pschis-
špomnječki. Tež s erta druhich by to a tamne sa studowaznych a sa lud wažne wušlyšchal. Čžitaj tola tež kóždy pschikohu Sserbskich Nowin „Sserbski Student“, kotraž bě tam popołdnju sa wschitkich wupožena. Wěšo witachu Porshizny herbskich studowaznych do wožadny a do wšny. Knjes šarač Handrik tošmacžesche poštrow a pshecže Porshičich. Wažne šłowa porěčachy k šhromadženym tež k. wučer Nejšo, wjednik Domo-
winy, k. redaktor dr. Žnyž a k. assessor Žnyž. Wječor pošćiczi ho rjaneho a dobreho: tak pschednješe student Nawka kražnu

baladu wo šyrotžny w Božej nožy a student Čžěšla dwoje šolo. Pschede wschém pak pschedšajichu nam dobru a rjanu hodownu hru: „W Božej nožy“. Tuta nam pokazja džiwne pucže, kotrejž Bóh čžłowjekow wjedže a wobšbožazu móž Božeje nožy a teje powěšcže, kotruž nam pschpowěda. —

Wótšjerěčžak w Božich domach. Wschelake wulke Bože domy, kotrejž buchu w šriedžnym wěku natwarjene, dostanu tutu nowu naprawu, so by šłowo a špěw w nich šepje šrosumil. To šu: Strašburgski münster, kathedrale w Reimsu a Amiensu a Notre Dame w Parisu a Boži dom putnikarjow w Lourdes. Wschě šu potajkim w Franzowjej.

Mjes italskich wojakow w Afrizy je Britiske Bibliske towarštwó dafo rošdželicž 20 000 špišow sa evangelizaciju.

Bibliske pucžnik.

štajichmy na pucž Wam do noweho lěta, lube čžitarčki, lubi čžitarjo, hižo w pošlednim čžišle štareho lěta 1935. Wón budž nětko w nowym lěcže našche „Na pucž“ sa Waš wschitkich.

Njedzelu po nowym lěcže, 5. januara: „To šłowo ščžini ho čžělo a bydesche mjes nami, a my widžachmy jeho kražnosć jako kražnosć jenicžkeho narodženeho Šsyna wot Wótza, pošne hnadny a prawdy.“ Jan. 1, 14. — Luk. 2, 23. 24. — Psalm 65. —

O Knježe Ješu, žohnuj Ty šam džeczi, kiž daf nanej šny. Špožć, so Čže šahe pytaju a Tebi šwjecža wutrobu. K. 652.

Sswjedženija: Jako pak tam pschindžešchtaj, šhromadžišchtaj wonaj tu gmejnu a pschpowědašchtaj, tak wjele Bóh s nimaj běšche čžinik, a so wón tym pohanam durje teje wěry bě wotewrik. Žap. š. 14, 27. — Luk. 2, 25 hacž — 32. — Šej. 49, 8—13.

O Khryšcže, šwětlo wot Wótza, tnyh rosšwěčž, kiž Čže njesnaja; jich pschiwjedž k swojom' šadkewi, so woni pschindu k šbožnosći K. 64, 1.

Wutora, 7. januara: Pižane šteji w pošetach: A woni budža wschitžny wučženi wot Boha. Schtóz to tohodla šlyšchi wot Boha a nawuknje to, tón pschindže ke mni. Jan. 6, 45. — Luk. 2, 33—39. — Šej. 49, 6. — K. 63.

Ssreda, 8. januara: A we twojim šymjenju budža žohnowane wschitke narody teje šemje. Žap. š. 4, 25. — Luk. 2, 40. — Šej. 55, 1—3. — K. 653.

Schtwórtk, 9. januara: Ja chžu tomu swoj lud rěčacz, kiž njeje mój lud. Rom. 9, 25. — Luk. 2, 41—51. — Šej. 55, 4—7. — K. 654.

Pjatk, 10. januara: Kotrymž njeje wot njeho pschpowědane, čži dnybja to widžicž; a čži, kotřiz to nješku šlyšcheli, čži jo šrosumja. Rom. 15, 21. — Luk. 2, 52. — Amos 8, 11. 12. — K. 63.

Ssobota, 11. januara: Pschetož wschitžny pohanjo pschindu a budu ho psched tobu modlicž. Šjew. Žana 15, 4. — Luk. 3, 1—6. — Šej. 38, 17. — K. 68.

Šistowanje. Ša 1. po Čp.: Š. w W. — Ša 2. a 3. po Čp poštaji k. w. f. Š.

Wschitke wožadny prošnymy, so bnych nam rosprawny wo wožadnym žiwjenju šandženeho lěta podafe, so bnych je po rjadu wošjewili. Redaktor.